

An Nou

Bragagiu

Cum sfârtecă noaptea aprins urătorii
Cu versul străvechi și mereu inedit!
Ascult și aștept, cu explozia, zorii
Să pună-nceputul de an la urzit.

Nu știu anul nou ce îmi poate aduce,
Că zboruri de aripi, cădere de stea:
Viața n-o ții nici în lanț, nici cu dulce -
Ea vine și pleacă când singură vrea.

Soare va fi, cât și zile cu ceață,
Arșița-a bate-n colinele verzi,
Cu orișice an tu câștigi, parcă, viață,
Cu fiecă an tu din viață tot pierzi.

Trecutul pleacă mai cu râs, cu suspine,
Noul sosește mai măreț, mai mărunț,
Încerc să-mi închipui în el doar lumine
Tihnit, mai zbârcit, mai adus, mai cărunț.

Speranțele fragede mugurii crapă
Spre cer, înspre Soare, în viață zvâcnesc,
Iar cele din anul trecut frunza scapă
Modest se usucă și se rănesc.

Doresc, nu doresc o-ntristare mă prinde:
Ceva s-a pierdut și nu pot să rechem -
O foaie e scrisă-n cuvinte și virguli,
Iar alta-așa albă - de stilou că mă tem.

Mereu încercând dintr-o vale săracă
Căi noi să le port, să pășesc, să străpung,
Mă-ndrept și aspir spre-o eternă Itacă
La care nu pot nicidecum să ajung...

Afară copiii zoresc Plugușorul,
Căprițe și urșii în fluieră țin,
Ei nu socotesc la abac viitorul
Și freamătul vieții nu opresc în suspin.

Zâmbesc larg la glasul Copilăriei
Care-mi urează căi noi, ani mai vii...
Îți mulțumesc, An Trecut, și adio!

Pace ție, Anule Nou, care vii!
Victor Bragagiu